

ΘΕΑΤΡΟ

Μ. Κένεντυ: «Η μπόρα πέρασε». Θέατρο Κατερίνας.

“Υστερ” από το «Πωλείται κέφι ή κ. Κατερίνα ανέβασε στο θέατρο της Πλατείας Κυριακού το αγγλικό επίσης έργο της Μαργαρίτας Κένεντυ «Η Μπόρα πέρασε». Πρόκειται για ένα δράμα που αν εξαιρέσει κάποιες τήν κάποια εθγένεια και γυναικεία τρυφερότητα που το διαπνέει, θυμίζει παραπολύ παρισινό, αν όχι και προεπαναστατικό ροούσικο μπαλλέτο, μιά και ό κεντρικός δραματικός πυρήνας του βρίσκεται άποσιος στά γνωστά μας από την εποχή της Κυβέλης «Φθινοπωρινά βιολιά» του Σουρκοϋτσεφ. Μιά γυναίκα, ή Κατερίνα Μπρούκ, που άπατά τον άντρα της με τό βοηθό του, για να κρύψει την ένοχή της, πείθει τον άντρα της πώς ό βοηθός του δεν είναι έρωτευμένος μαζί της, αλλά με την από πρώτο γάμο κόρη του Μόνικα. Για να κάνει άληθοφανέστερο τό ψέμα της, ή ήρωίδα του έργου αναγκάζει τον έραστή της να τά ψήσει με την προγονή της, έτσι στά ψέματα. Όταν όμως ό ανεκδιήγητος έραστής Μάρκ Σίλεϋ έρωτεύεται στ’ άλήθεια τη νέα κοπέλα, τότε ή Κατερίνα έπαναστατεί. Με πληγωμένη καρδιά και φιλοτιμία αντίδρα στο γάμο της προγονής της, άσπου στο τέλος προδίδεται στον άντρα της, που χάρη στην άνωτερότητα και στον πολιτισμό του τά καταφέρνει— είναι άλλωστε φημισμένος δικηγόρος ό Μπράιαν Μπρούκ—να παντρώει την κόρη του με τον έραστή της γυναίκας του και ν’ αναλάβει αυτός τη δύσκολη άποστολή να έπουλώσει τά ψυχικά τραύματά της.

Καθώς τά «Φθινοπωρινά βιολιά», έτσι και ή άγγλική νεσία τους, βασισμένη στον έρωτικό άνταγωνισμό μητέρας και προγονής, δεν πείθουν τό θεατή για την άλήθεια και την άνθρωπιά τους. Η κάποια εθγένεια και τρυφερότητα που μίλησαμε παραπάνω βρίσκεται στο γράφημο γενικά του έργου. Είναι μιά πρόσθετη κ’ έκ των έξω γοητεία που διαποτίζει σέ μερικά σημεία τά πρόσωπα και τά γεγονότα, χωρίς ώστόσο να τά ζωντανεύει, έξασφαλίζοντας την άυτονομία και

τή δικαίωσή τους. Οι συγκρούσεις του έργου όταν τελούν σέ κάποια δραματική κορύφωση, έκφυλίζονται ζαφνικά σ’ έναν άδασο και συμβατικό μελοδραματισμό, που εύκολα φέρνει τά δάκρυα σέ όπερ-εωαίσθητες κυρίες, αλλά δεν αφήνει τίποτα μονιμώτερο στην ψυχή του θεατή. Ωστόσο τά δευτερεύοντα πρόσωπα σκιαγραφημένα με κάποια σιγουριά σχεδίου, πλαισιώνουν ένισχυτικά τό συναισθηματικό τετράγωνο του έργου και του δίνουν κάποιαν έπίφαση ζωντάνιας που ξεγελά και κάποτε θέλγει.

Χωρίς δραματικές έκρήξεις, κυριαρχημένος από ένα συγκράτημα και μίαν έγκαρτέρηση, ό ρόλος της ήρωίδας άποδόθηκε με θαυμαστήν ίσορρόπηση δυνάμεων από την κ. Κατερίνα. Η κ. Μελίνα Μερκούρη στο ρόλο της Μόνικας, παρά την έλαττωματικήν άρθρωση και τό άνισο γενικά παίξιμό της, είχε στιγμές συγκινητικής ελικρινείας και πλούσιες σέ συναισθήμα. Ο Κατράκης ως Μάρκ Σίλεϋ, στο ρόλο του έραστή, σ’ ένα ρόλο δηλαδή έξνο στην ήρωική ίδιοσυγκρασία του, έδειξε κάποιαν άκαμψίαν άταίριαστη στον πρόσχαρο άμοραλισμό του άνθρώπου που θέλει νάναι πάντα κερδισμένος. Η κ. Ισμήνη Λεονταρίδη που βλέπω μόλις για δεύτερη φορά επί σηνής, παρουσίασε ως Μαίη Ντράμοντ μίαν ίδιοσυστασία και ειδικώτερα μίαν ίδιομορφία φωνής που της έπιθάλλει τό δύσκολο χρέος να προσαρμόζει τούς διαφόρους ρόλους στο ρησίσμει της κι’ όχι να προσαρμόζεται ή ίδια κάθε φορά στις άπαιτήσεις του ρόλου της. Τέλος ό Γιώργος Παππάς έρμήνευσε χωρίς καμιάν έζαιρητική συνθετική προσπάθεια τον τύπο του Μπράιαν Μπρούκ, δοσμένον άλλωστε από τη συγγραφέα του έργου με μίαν άσθαιρητη διαφάνεια που άπαλλάσσει τον έρμηνητή από ιδιαίτερες έγνοιες. Άλλά κι’ αυτό να μην είταν, και πάλι ό Γιώργος Παππάς θάπαιζε με τό ίδιο *laissez aller*, με την ίδια πρόσχαρη ξεγνοιασιά του ήθοποιού που ξέρει πώς άρέσει περισσότερο για τη φυσική χάρη του παρά για τίς καλλιτεχνικές άρετές του. Τό γνώρισμα τούτου του βενετισμού του Γιώργου Παππά θά τάφηνα πρós ουζήτηση σέ άλλη καταλληλότερην εύκαιρία, αν τό πρόγραμμα του θεάτρου δέ με πληροφορούσε άπροσδόκητα που ράβεται και σέ ποιά κατάσταση φτιάχνει τά ποπούτσια του! Άν έχει σημασία ή μικρή αυτή λεπτομέρεια; Σίγουρα έχει παλύ μεγάλη σημασία για έναν καλλιτέχνη με τίς δυνατότητες του Γιώργου Παππά.

Κλείνοντας την προσωπική αυτή παρένθεση, τελειώνω με την καλοπροαίρετη ύπόδειξη, να ζαναγυρίσει γλήγορα ή κ. Κατερίνα στον παλιό δρόμο της, στο δρόμο των καλών άγώνων της για την άύψωση της ποιητικής στάθμης του θεάτρου μας. Έχω την προσωπική πεποίθηση πώς ό ρόλος της σέ μιά τέτιαν έξυμνιατική προσπάθεια δεν θάνα καθόλου άσήμαντος. Γιατί ξέρει και μπορεί. Φτάνει λοιπόν και να θέλξει.